

...А потім гримнув постріл

За своє некоротке життя я набачився всякого. Пам'ятаю польські часи, війну, повоєнну непросту пору.

Про останнє й хочу повідати читачам. У 1948 році я, як і багато хто з нашої округи, входив до складу одного з численних винищувальних загонів. Тобто був «стрибком», як тоді казали.

Якось в одну із ночей нас підняли по тривозі. Вибігли, чуємо, біля будинку пошти, що в Люцинові, не стихає стрілянина.

— Вперед! — прокричав командир Громилін. — Бабич, твоє відділення оточує хату зліва, а ти, Бояр, обходь з правого боку.

Сидір Бабич і Григорій Бояр побігли в ніч, а я, згідно наказу, не відходжу від Громиліна та начальника групи Вертелецького, хоч серцем і рвуся до тієї хати, позаяк не раз там веселився на вечорницях.

Та ось ситуація змінилася, і ми наблизилися.

— Майструк, — ско-

мандував знову Громилін, — ставай з кулеметом навпроти дверей, а ти, Орел, відчиняй.

Відчинив, сам — за двері, хлопці миттєво вскочили всередину, а тоді і я за ними. Дивимося, на підлозі, у калюжі крові, що дісталася вже порога, розплаталася наша добра знайома Поля Жук. Мертве тіло оповивала така ж тиша, бо мати й сестри дівчини вже не плачуть, а лиш схлипують: немає в них голосу.

— Як це сталося? — запитую.

Замість відповіді жінки показують на гвинтівку та на хлопця, що сидів поруч. А затим з хриплим придихом:

— Енкаведисти це зробили. Як виявилось, Поля і цей

юнак бесідували на лавці біля веранди. З другого боку будинку, де мешкала сім'я, розміщувалась пошта. Туди й попрямували енкаведисти, щоб зателефонувати. Відтак пролунав постріл...

Наступного дня фронтовик Громилін забрав гвинтівку та повіз її у відділ НКВС, аби розібратися. Там же й погиркався з синьокашкетниками. Мовляв, це ваша робота, а якщо відмовляєтесь, то він, Громилін, звернеться у Рівне, оскільки гвинтівка має номер. Енкаведисти, у свою чергу, стали заперечувати та звертати все на місцевих бандерівців. Але аргумент Громиліна був беззаперечним. Тож довелося зізнатися та спихнути все на «трагічне непорозуміння,



випадковість».

...А невинно убієнна Поля Жук — юнка, що лишилась такою навечно, — лежить з тих пір у сирій землі. І за смерть її так ніхто і не відповів.

Яким ОРЕЛ,
громадський
кореспондент
«Рідного краю»,
старожил Садового.